

[Arne Melchior]

gen det dårligt, meddeler på sin forside i dag – og jeg fæster lid til de oplysninger, for det har vi jo mange grunde til at gøre – at der bliver tale om snarere et 10 mia. kr.s underskud, altså også en 8-10-dobling i indværende år. Se, det er vel ikke så godt for trekløveret. Så svært er det at kigge i glaskuglen.

Men nu kommer man altså alligevel efter sit kig i glaskuglen, og skønt Storm P. for længst har meddelt, at det ikke er muligt at forudsige noget særligt om en fjernere fremtid, så kan man sige, at hvis vi gør sådan og sådan, vil udviklingen være den og den, om fire år vil ledigheden være dér, statsregnskabet vil være dér, valutabalancen vil være dér osv.

Kan man det? Det er vi i stor tvivl om, og de resultater om forløbet bare af det ene punkt, statsregnskabet, som jeg har nævnt for 1988 og 1989, viser, hvor svært det er. Vi ønsker i hvert fald fra CD en lang række konsekvensberegninger, ikke mindst med hensyn til den sociale balance i planen.

Jeg har kigget nøje på den plan, og pludselig udmalede der sig for mit indre blik billedet af en Storm P.-maskine. Nogle af medlemmerne vil sikkert kunne huske disse herlige konstruktioner, som Storm P. kunne fylde hele avissider med, de var meget sindrige, og ved nærmere eftersyn viste der sig faktisk en vis indre logik i det, som skulle foregå på denne maskine, men det var svært at finde hoved og hale på den. Jeg husker én, der drejede sig om en mand, der ikke kunne høre sit vækkeur. Derfor fandt han på at binde en snor til sin storetå, og når han så om morgenen begyndte at sove lidt uroligt, skulle trækket i snoren fra storetåen få et rør til at stå skråt, hvorved der skulle falde en kugle ud af røret. Denne kugle skulle ramme ned på en spiral, hvorfra den skulle hoppe op og udløse et båthorn og en tromme, og trommestikken udløste så en vandpistol, der ramte delinkventen midt i åsynet, og derved blev han vågen.

Det er noget i den retning, planen minder mig om. I hvert fald har statsministeren da slået kraftigt på tromme for den, og jeg håber i høj grad, at det ikke ender med, at han får en våd eller kold opvågning.

Her kommer så det mest positive i min tale: CD vil gerne hjælpe statsministeren til at undgå denne i dobbelt forstand vanskæbne. Vi møder fordomsfrit op, ikke uden håb. Vi vil også ønske lykke til. Men vi vil give et godt råd:

Kald ikke på os, når det hele er aftalt med nogle andre. Det er ikke klogt; det er ikke klogt bagudskuende, og det er heller ikke klogt fremadskuende.

Det skete faktisk i det forsvarsforlig, der er indgået i afvigte folketingssamling; da kendte man først CD, da forliget var indgået. Vi fik ikke lejlighed til så meget som at stille et spørgsmål eller rette et komma – jo, vi kunne godt stille spørgsmål, men vi kunne altså ikke få nogen indflydelse. Lad være med det igen! Det har ikke noget med samarbejdende folkestyre eller god stemning eller fremtidsikring at gøre.

Jeg vil godt antyde for statsministeren, hvilke punkter vi især vil koncentrere os om, når vi skal til at forhandle – og vi er klar hele sommeren, som det passer statsministeren. Det vil naturligt dreje sig om rentefradraget. En yderligere forringelse af det vil få ganske skrækelige følger for masser af boligejere. Det kan vi ikke sluge.

En yderligere afstraffelse af bilismen – bilen er ikke en luksusgenstand, men en nødvendig brugsgenstand for både erhvervslivet og befolkningen – finder vi helt uden for nogen mulighed.

Vi vil derimod kæmpe for en endelig bortskaffelse af formueskatten. Hr. Ivar Hansen var jo inde på, at nogen betalte mere end 100 pct. i skat. Men da CD stillede forslag i efteråret 1988 om at få også den sidste procent formueskat afviklet, som altså giver meget store udslag i visse situationer, som hr. Ivar Hansen ved, var Venstre ikke hjemme.

Vi vil naturligvis interessere os meget for den sociale balance. Vi kunne gerne tænke os en kombination mellem et højere bundfradrag og en vis behersket lempelse af de yderste marginalskatter. Også af denne grund har vi megen sympati for den dagsorden, der er fremsat i dag, men som jeg ikke i dette øjeblik skal tage stilling til.

Vi vil også interessere os meget for den offentlige sektor. Om den mener vi, at det er lidt for overfladisk at sige: 10.000 om året, værsgo og spis! Man må da se på, hvilke opgaver der skal løses i 1990, 1991, 1992 og videre. Og hvor rationelt og hvor klogt og dygtigt kan vi gøre det? Og så må vi så selvfølgelig have mandskab til at udføre disse ting. I hvert fald må vi ikke svigte de svage grupper i samfundet.